

1979-80 Lt - Ls framst. nr 17 - Lu.

LAGUTSKOTTETS BETÄNKANDE nr 23/1979-80 med anledning av landskapsstyrelsens framställning till landstinget med förslag till landskapslag om hantering av avfall och därtill anslutna lagar.

Över ovannämnda framställningar har landstinget inbegärt lagutskottets utlåtande. Utskottet, som i ärendet hört lantrådet Folke Woivalin, lagberedningschefen Christer Jansson, byråingenjören Göran Holmberg, landskapsveterinären Rolf Vennström, kanslisekreteraren Lars Ingmar Johansson, kommundirektören Per Ekström, hälsoinspektören Ben Johans, och vid ett besök i Norrtälje kommun sammanträffat med företrädare för hälsovårds- och renhållningsförvaltningen i Norrtälje, får vördsam samt anföra följande.

Landskapslagen om hantering av avfall.

Landskapsstyrelsens framställning med förslag till avfallshanteringslag bygger endast i mycket stora drag på betänkande avgivet den 8 juni 1977 av kommittén för utredande av förslag till landskapslag om avfallshantering och på rikets lag om avfallshantering av den 31 augusti 1978 (FFS 673/78). Såsom även av framställningens motivering kan utläsas, har landskapsstyrelsen ansett att många kommuner redan i dag tillhandahåller en service vad gäller hanteringen av avfall som överstiger den nivå vartill de enligt gällande lag egentligen skulle vara förpliktade.

Lagutskottet har inte till alla delar omfattat landskapsstyrelsens synsätt på avfallshanteringen. Visserligen utgör slutprodukten av lagutskottets arbete en kompromiss mellan olika uppfattningar om vad som borde närmare regleras direkt i lag och vad icke, men i stort sett har dock utskottet kunnat enas om de grundläggande principerna, som alltså i vissa fall avviker från framställningen.

Utskottet har t.ex. som en väsentlig skiljaktighet i jämförelse med framställningen arbetat in i lagen ordnad, särskild hantering av å ena sidan "vanligt" avfall och å andra sidan problemavfall samt skrotfordon. Vanligt avfall, vartill även skulle räknas byggnadsavfall, rivningsmaterial och snöavfall skulle ankomma på kommunerna ensamma att ansvara för. Problemavfall och skrotfordon däremot skulle mottagas och hanteras vid en särskild anläggning för vilken landskapet och kommunerna tillsammans skulle ansvara. Också i riket torde planerna komma att utveckla sig så, att staten går med i åtminstone en anläggning för omhändertagande av problemavfall. Från hälsovårdsmyndigheternas sida har understrukits, att även om mängden av problemavfall på Åland inte är så stor, förorsakar ändock detta alldeles speciella avfall stora praktiska problem om det inte tas om hand på rätt sätt. Skrotfordonshanteringen åter, som i och för sig eventuellt kan bli en lönsam affär, förutsätter dels vissa större investeringar och dels likaså ett korrekt omhändertagande av objekten, varför det inte har förefallit utskottet ändamålsenligt att blott föreskriva forsling av sådana fordon till allmän avfallsbehandlingsanläggning. Skrotfordonshanteringen behöver naturligtvis inte för den skull i praktiken ske vid allenast en anläggning i allmän ägo.

Endast i fråga om utformningen av 8 § har inom utskottet verkställts en formell omröstning. Majoriteten bestående av Erik Berg, Alarik Häggblom och Jan-Erik Lindfors, har ansett att om kommunerna inte kan enas om nödvändig samverkan inom renhållningsverksamheten skall landskapsstyrelsen tillkomma rätt att ålägga kommunerna att samarbeta och fastställa villkoren för samarbetet. (3 mom.).

Minoriteten, bestående av Sune Carlsson och Bert Häggblom, har ansett att denna paragraf endast skulle gälla i fråga om hanteringen av problemavfall och skrotfordon. För övrigt har utskottet varit ense om själva formuleringen av 8 §, som bygger på motsvarande stadganden i landskapslagen om brand- och räddningsväsendet. Eftersom den i paragrafens första moment avsedda planen skall utarbetas i samråd med landskapsstyrelsen, d.v.s. i praktiken närmast med social- och hälsovårdsavdelningen, har utskottet därigenom skapat möjligheter för berörda instans att taga initiativ såväl till utarbetande av den första planen som till ändringar av planen.

Lagutskottet har alltså inte med föreliggande omarbetade lagtext framlagt ett förslag som för Ålands vidkommande skulle innebära en lika långt gående reglering av renhållningsverksamheten som t.ex. i Sverige. Orsakerna härtill har, förutom de rent principiella invändningarna mot en alltför långtgående reglementering, främst varit landskapets geografiska splittring och den därav följande ekonomiska bördan för kommuner och enskilda personer som en i alla avseenden enligt hälsovårdsmyndigheternas krav helt fullständig renhållningsverksamhet sannolikt skulle föra med sig. Dock har utskottet å andra sidan eftersträvat att formulera i synnerhet stadgandena om transport från fastigheter även utanför tätorterna så, att kommunerna skall bära ansvaret för att uppsamlingslinjer anordnas efter behov och i enlighet med fastighetsinnehavarnas önskemål. Fastighetsinnehavarna kommer å sin sida att ha ett direkt intresse av att transportlinjer anordnas, eftersom fastighetsinnehavarna själva alltid har ansvar för att avfall omhändertas och transporteras bort. Med tanke närmast på förhållandena i skärgården och på fritidshus eller på eljest avsides belägna fastigheter, som producerar blott en ringa mängd avfall, har dock utskottet infört ett stadgande som gör det möjligt för renhållningsmyndigheten att utfärda generella föreskrifter innefattande de villkor under vilka en fastighetsinnehavare själv kan få omhändertaga och oskadliggöra avfall.

Detaljmotivering

Lagens rubrik. Lagutskottet har efter förebild av den svenska renhållningslagen av den 14 juni 1979 ändrat lagens rubrik till enligt utskottets uppfattning mera positivt ljudande "landskapslag om renhållning". I enlighet härmed har sedan i texten ordet "renhållning" använts i stället för ordet "avfallshantering".

1 §. Eftersom hänvisningen till särskilda bestämmelser här är befogad har lagutskottet accepterat framställningens formulering men utskottet har ändock för framtiden beslutat fästa landskapsstyrelsens uppmärksamhet vid önskvärdheten av att man i lagtext helst skulle försöka undvika formuleringar som "finns särskilda bestämmelser" eller "därom är särskilt stadgat" och liknande.

Sådana formuleringar är inte tillräckligt upplysande för dem som skall tillämpa lagar och som inte råkar besitta särskilda kunskaper om lagstiftningens innehåll.

2 §. Definitionen på avfall enligt denna lag skall enligt flertalets inom utskottet uppfattning inte inkludera varken kreatursgödsel eller latrinavfall. I 73-75 §§ landskapslagen om hälsovården och i 75-77 §§ landskapsförordningen om hälsovården finns stadganden om djurhållningen och hanteringen av avfall från "stall, ladugård och annan byggnad-----, där djur hålles" inom tätort. I 69 § hälsovårdslagen respektive i 67 § hälsovårdsförordningen åter, finnes stadganden som i viss mån reglerar rengöringen och skötseln av avträden. I Norrtälje-regionen ombesörjes regelbunden tömning även av latriner. Lagutskottet anser att i den mån det skulle visa sig önskvärt, borde kommunerna på Åland inom tätorter åtaga sig anordnandet av en liknande service.

I fråga om vad som skall anses vara problemavfall finns redan ganska utförliga beskrivningar och exempel men sådana närmare definitioner skall naturligtvis ändock inte intas i en lag.

5 §. Om byggnadsavfall och rivningsmaterial har i lagen införts ett särskilt stadgande, eftersom det visat sig nödvändigt att uttryckligen reglera också den här hanteringen. Snö är naturligtvis inte avfall i vanlig bemärkelse men snö som genom plogning eller på annat sätt hopsamlats för transport bör föras till anvisade snöavstjälningsplatser och inte lämpas av på närmaste åker eller i vattnet, som därav kan ta skada. Denna lag gäller inte renhållningen på gator och vägar men om renhållningen på allmänna vägar och kommunalvägar ingår stadganden i till denna framställning anslutna lagar och därjämte ingår i 13 § 3 mom. ett stadgande som ger renhållningsmyndigheten befogenheter att utfärda föreskrifter ifråga om omhändertagandet av snö som hopsamlats för borttransport.

Beträffande definitionen på skrotfordon, som alltså i motsats till framställningen, här innefattar endast motorfordon, bör ytterligare observeras, att ett skrotfordon har uppfattats kunna vara "övergivet" utan att för den skull vara "herrelöst". Utskottet har sålunda förutsatt att det kan komma att finnas övergivna skrotfordon med såväl känd som okänd formell ägare.

2 kap. Renhållningsverksamheten (avfallshanteringsverksamheten) är en kommunal angelägenhet med nära anknytning till hälsovården och de sanitära förhållandena. I många fall kommer säkert renhållningsmyndigheten och hälsomyndigheten att ådagalägga intresse för samma angelägenheter. För att undvika dubbleringar och situationer då tvenne olika myndigheter anlägger synpunkter och önskemål på

samma ärenden, borde sannolikt en koncentration av funktionerna eftersträvas.

I princip skall landskapsstyrelsen tillkomma allenast ledningen och övervakningen av renhållningsverksamheten. Ansvaret för att renhållningsarbetet verkligen utförs på rätt sätt skall åvila kommunerna. Förverkligandet av till renhållningen hörande uppgifter ankommer sedan dels på kommunerna och dels på enskilda medborgare. Eftersom landskapsstyrelsen emellertid inom vårt begränsade område förfogar över sakkunskap på området i högre grad än de enskilda kommunerna, har utskottet - dess flertal - infört ett stadgande som förutsätter att också landskapsstyrelsen i viss utsträckning kops in på utvecklandet och organiserandet av den kommunala renhållningsverksamheten. Den högsta ledningen av renhållningsverksamheten ankommer på landskapsstyrelsen och därmed kan också anses att viss skyldighet att delta i planeringen av arbetet ankommer på denna myndighet. Om kommunerna uppnår samförstånd omkring den gemensamma utvecklingsplanen skall planen fastställas av landskapsstyrelsen. Endast om uppenbara brister i samarbetet mellan kommunerna på ett eller annat sätt konstateras och endast om sådant samarbete är nödvändigt för ett ändamålsenligt handhavande av uppgifter i anslutning till renhållningen och ett viktigt allmänt intresse det påkallar, kan landskapsstyrelsen enligt förslaget direkt ålägga kommunerna att samarbeta och att fastställa villkoren för samarbetet. Motsvarande stadgande om statsmyndighets ingripande i kommunernas verksamhetsfär återfinns i rikets lag om avfallshantering 9 § 2 mom.

I fråga om problemavfall och skrotfordon - skrotfordon är också problemavfall men har för klarhetens skull särskilt omnämnts - skulle ett särskilt avtal utanför den egentliga renhållningsplanen träffas mellan landskapet och kommunerna. Det är självfallet helt möjligt att detta avtal innehåller en överenskommelse om att kommunerna själva tar hand om även problemavfallet men lagutskottet har i detta avseende särskilt påfört landskapet ett direkt eget ansvar för denna del av renhållningsverksamheten på Åland. Naturligtvis möter heller inga hinder att träffa avtal om överförande av t.ex. någon del av problemavfallshanteringen på enskilda entreprenörer. Väsentligt för lagutskottet har i sammanhanget blott varit att problemavfallet, som i vissa fall kan vara såväl tekniskt som även ur andra synpunkter sett komplicerat att omhänderta, verkligen mottas och behandlas på korrekt sätt. Också i riket torde staten ha inträtt som intressent i en anläggning för omhändertagande av problemavfall.

10-14 §§. Lagutskottet har särskiljt hushållsavfall från annat avfall. Ordet hushållsavfall får naturligtvis inte tolkas alltför snävt. I den svenska lagtexten definieras hushållsavfall såsom "avfall och orenlighet som härrör från hushåll eller därmed jämförligt avfall". Denna tolkning har lagutskottet omfattat. Endast t.ex. avfall från affärs- eller näringsrörelser eller därmed jämförligt avfall faller utanför begreppet hushållsavfall. Varje kommun är skyldig att se till att hushållsavfall från fastigheter inom tätorter forslas till behandlingsanläggning. Annat avfall bör kommunen också åtaga sig att föra bort om fastighetsägare begär det och åtagandet inte kan anses, som det sägs "oskäligt med hänsyn till omständigheterna". Från fastigheter utom tätort skall fastighetsinnehavare själv se till att avfall förs bort.

Det är emellertid kommunens skyldighet att inom möjligheternas ram anordna avfallstransportlinjer såväl inom som utom tätorter. Sådana linjer kan anordnas antingen i stöd av den gemensamma planen för utvecklande och organiserande av renhållningsverksamheten eller på initiativ inom en enskild kommun. Om än 10 § 2 mom. ger en viss möjlighet för kommuner att i undantagsfall frikalla sig från skyldigheten att tillgodose bortforslingen av hushållsavfall från enstaka fastigheter inom tätorter ger inte 12 § kommun möjligheter att frikalla sig från uppsamlingslinjer som beslutats om enligt planen. Å andra sidan har tanken varit att kommunerna genom samverkan skall uppnå en fördelning av kostnadsbördan över hela landskapet.

I fall kommun inom tätort inte uttryckligen frikallat sig från ansvaret för hämtningen av hushållsavfallet från viss fastighet, får fastighetsägaren inte själv taga hand om sitt avfall, utan fastigheten måste anslutas till upphämtningslinjen. Annat eventuellt avfall än hushållsavfall från sådan fastighet kan kommunen besluta att också skall forslas bort. Som förut anförts, har lagutskottet ansett att inom tätorter kunde kommun också åtaga sig ansvaret att transportera bort latrinavfallet. Eftersom definitionen på avfall inte skall anses innefatta sistnämnda slag av orenlighet, gäller naturligtvis inte heller i fråga om fastigheter utanför tätort 14 § i dessa fall.

Beträffande fastigheter utom tätorter gäller som ovan redan har anförts att avfall får omhändertas på varje enskild fastighet, som inte frivilligt har anslutits till en av kommunen anordnad transportlinje inom de ramar eller på de villkor som renhållningsmyndigheten har föreskrivit. Här å andra sidan renhållningsmyndigheten t.ex. för visst slag av avfall inte utfärdat föreskrifter om fastighetsägares rätt att själv omhändertaga eller oskadliggöra avfallet måste avfall på fastighetsägares försorg föras till behandlingsplats. I så fall blir självfallet kommunens skyldighet att jämlikt 12 § anordna uppsamlingslinjer mycket aktuell.

Beträffande omfattningen av kommunens engagemang i transportlinjer utom tätort d.v.s. om transporten skall avse såväl hushållsavfall som annat avfall, har utskottet utgått från att kommunen själv bestämmer omfattningen av sina åtaganden. Hushållsavfallet torde redan i dag i viss utsträckning föras bort av privata entreprenörer och en eventuell utvidgning av verksamheten måste lämnas beroende av behov och möjligheter som kommunen prövar och avgör i samråd med berörda avfallsproducenter.

15 §. Kommun eller flera kommuner tillsammans skall ombesörja att erforderligt antal för ändamålet anpassade avfallsbehandlingsanläggningar finns att tillgå. Ett eftersträvänt mål måste också här på Åland vara ett litet antal ändamålsenligt planerade och uppbyggda, välskötta behandlingsanläggningar. Utvecklingen måste dock enligt utskottets mening ledas i paritet med kommunernas ekonomiska möjligheter att utveckla även den här sektorn av samhällsservicen. Enligt rikets lag skall kommun efter behov till sitt förfogande ha: 1) avfallsbehandlingsanläggningar, 2) snöavstjälningsplatser, 3) omlastningsplatser för avfall samt 4) mottagningsplatser för problemavfall.

Problemafvalfall och skrotfordon bör mottagas, lagras och oskadliggöras eller på annat lämpligt sätt behandlas vid en anläggning för vars upprätthållande landskapet och kommunerna gemensam ansvarar. Inom lagutskottet har noterats stort intresse för en dylik specialanläggning upprätthållen allenast av landskapet. Men närmast av den orsaken att landskapsstyrelsen rätteligen bör anses endast som en högsta övervakande myndighet, har utskottet slutligen stannat för en anläggning där såväl kommunerna som landskapet skulle bära sin del av ansvaret. Den juridiska formen för huvudmannskapet för denna anläggning har utskottet inte tagit ställning till. Också andra intressenter än landskapet och kommunerna bör kunna vara med om att upprätthålla en sådan anläggning. Även om lagtexten (15 § 2 mom.) endast nämner en anläggning för behandlingen av problemavfall behöver naturligtvis inte verksamheten såsom sådan koncentreras blott till en enda plats i landskapet. Lagförslaget avser inte heller att utesluta möjligheten av att enskilda firmor inom t.ex. skrotbilsbranschen skulle arbeta i landskapet med auktorisation och möjligen också med rätt till ekonomiskt stöd för verksamheten. Lagutskottet har inte haft förutsättningar att närmare fördjupa sig i problematiken om problemavfallets behandling på Åland. Sannolikt kommer emellertid åtminstone det så att säga egentliga problemavfallet att allenast här samlas och lagras i avvaktan på borttransport från landskapet i och för slutlig destruktion annorstädes. Skrotfordon, spillolja och annat sådant avfall kan däremot möjligen komma att bearbetas längre i anläggningar inom Åland.

4 kap. Lagutskottet har företagit vissa omarbetningar av framställningens text. Avsikten har emellertid inte varit att införa principiella förändringar av system för renhållningsverksamhetens finansiering.

5 kap. Lagutskottet har, som redan blivit omnämnt, preciserat bestämmelserna om skrotfordon. I landskapslagen om vägtrafik i landskapet Åland 2 § h punkten ingår en definition på fordon. I landskapslagen om motorfordon i landskapet Åland 2 § b punkten ingår en definition på motorfordon. Lagutskottet har i 5 § 2 mom. och likaså i 23 § 1 mom. utgått från att inte varje

fordon kan förvandlas till ett skrotfordon, utan att stadgandena i 5 kap. uttryckligen skall avse förutvarande motorfordon. Barnvagnar, kälkar, husvagnar och liknande skulle inte behandlas som skrotfordon. Varje skrotfordon skall föras till av renhållningsmyndigheten anvisad plats, alltså inte utan vidare till en allmän soptipp. Om ägaren själv för sitt skrotfordon till sådan plats tillkommer honom rätt till en särskild skrotningspremie vars storlek landskapsstyrelsen fastställer. Om skrotfordonet transporteras bort på det allmännas försorg utgår ingen premie men å andra sidan har kommun, som ombesörjt omhändertagande av skrotfordon, möjlighet till visst landskapsbidrag för sina kostnader. Detsamma skulle gälla den (det bolag t.ex) som åtagit sig att omhändertaga skrotfordon. Pengar för denna verksamhet skulle hopbringas genom att vid varje registrering av fordon (motorfordon) i landskapet - såväl alltså ny- som omregistreringar - skulle erläggas en avgift. Av dessa avgifter skulle, såsom även landskapsstyrelsen har föreslagit, bildas en särskild fond, därur anslag sedan kunde utges för olika former av skrotningsverksamhet. För omhändertagande av skrotfordon skulle däremot inte få uppbäras någon avgift. Utskottet har dock inhämtat att varje skrotbil i sig representerar ett inte helt obetydligt värde.

30 §. Från förslaget till ändring av landskapslagen om naturvård har hit överflyttats stadgandet om uppsnyggning av nedskräpat område. I princip är den person, om han är känd, som skräpat ned, skyldig att städa upp efter sig. Försummar han sin skyldighet, kan åtgärden utföras på renhållningsmyndighetens försorg på den försumliges bekostnad. Dessutom kan den försumlige bestraffas (enligt 37 §). Också i landskapslagen om hälsovården 61 § finns stadgat om viss skyldighet att hålla snyggt. Påföljdsstadgandet återfinns i 89 §. Om den person som skräpat ned inte är känd och om inte skräpet uppkommit vid sådan verksamhet på fastigheten som fastighetsägaren kan anses ansvarig för, är det renhållningsmyndighetens sak att städa upp. I synnerhet i skräpgården, t.ex. på holmar som allmänt används som angoringsplats för nöjesseglare, kan detta stadgande ge renhållningsmyndigheten anledning till förebyggande åtgärder i syfte att hålla nedskräpningen under kontroll.

Lagutskottet har uttryckligen i lagtexten understrukt, att stadgandet ^{endast} avser nedskräpning med avfall. Bestämmelsen i denna renhållningslag avser inte heller s.k. osnyggande i naturen. Om påföljderna av åverkan i naturen stadgas i strafflagen 33 kap.1 §.

34 §. Lagutskottet har omformulerat stadgandet så att renhållningsmyndighet inte utan lägenhetsinnehavares samtycke får verkställa inspektion i bostadslägenhet. I 19 § landskapslagen om hälsovården stadgas om rätt till bostadsinspektion, där est grundad anledning föreligger att misstänka att sanitära olägenheter förekommer i bostadslägenheten.

37 §. Lagutskottet har omformulerat detta stadgande så att såväl för renhållningsförseelse som renhållningsbrott kan dömas till straff. Enligt lagutskottets uppfattning bör domstol även på Åland beredas möjligheter att vid förekommande allvarliga överträdelser av lagen utdöma också fängelsestraff. Från landskapslagen skulle ändock vara utelämnat det straffstadgande, som i rikets lag föreskriver påföljder för grova avfallshandlingsbrott. Stadgandet om påföljder för den som lämnat skrotfordon i omgivningen är hämtat ur lagen om flyttning av fordon och nedskrotning av skrotfordon (FFS 151/75).

7 kap. Ikraftträdelsebestämmelserna. En viss övergångstid är alltid nödvändig då något nytt skall organiseras upp. Första steget synes härvid vara att utarbeta den i 8 § 1 mom. avsedda gemensamma planen och andra steget att förverkliga de åtgärder som intagits i planen. Eftersom avfallstransportlinjerna åtminstone på fasta Åland i rätt stor utsträckning redan fungerar, synes huvuduppgifterna de närmaste åren bli att förbättra transportlinjenätet, att koncentrera antalet behandlingsanläggningar till ett färre antal välskötta anläggningar och att lösa problemavfalls- och skrotfordonsproblematiken. Lagutskottet har räknat med att denna lag skall träda i kraft den 1 januari nästa år och att kommunerna och landskapsstyrelsen sedan skall ha tre års tid på sig att utarbeta planer och börja förverkliga lagens syftemål. Den i 40 § avsedda planen har förutsatts färdigställd till den 1 januari 1982. I planen skall givetvis beaktas de övergångsbestämmelser som 41 § påkallar.

Lagutskottet har särskilt diskuterat avfallet från färjorna, såväl från landskapets landsvägsfärjor som från fartygen i utrikestrafik. Beträffande sådana fartyg

som inte är registrerade på Åland finns särskilda bestämmelser i konventioner och avtal mellan stater likasom också i lagen om förhindrande av havsföroreningar (FFS 298/79) och i lagen om förhindrande av vattens förorening, förorsakad av fartyg (FFS 300/79). Lagutskottet förutsätter att motsvarande lagstiftning bringas i kraft beträffande fartyg, som är registrerade på Åland. Också i vattenlagens 1 kap. och 10 kap. ingår stadganden till skydd av vattendrag mot föroreningar. Landskapslagen om bekämpande av oljeskador (16/77) berör ett specialområde. Avfallet från färjorna omhändertas delvis på sakenligt sätt och avsikten är att framdeles ingen orenlighet alls från färjor skall dumpas överbord utan åtminstone föregående rening. Lagutskottet har inte funnit det möjligt att närmare i detta sammanhang fördjupa sig i problematiken om havsföroreningar. Stadgandena i renhållningslagens 30 § och 37 § gäller naturligtvis i princip också färjor och andra farkoster, som färdas på åländska vattenområden. I landskapslagen om naturvård ingår också i 26a § ett förbud mot nedskräpning utomhus med avfall. Vad som kan anses innefattas i begreppet avfall och vad icke, har förut berörts.

Ålands landsting har den 24 maj 1978 lämnat sitt bifall till ikraftträdandet av tvenne konventioner om förhindrande av havsföroreningar genom dumpning från fartyg eller luftfartyg av avfall och andra ämnen.

De till landskapslagen om renhållning anslutna lagarna har lagutskottet omfattat med endast mindre, redaktionella justeringar. I fråga om landskapslagen angående ändring av landskapslagen om motorfordon i landskapet Åland har utskottet flyttat 86 § 2 mom. till renhållningslagens 26 § 2 mom. Utskottet har utgått från att landskapsstyrelsen inte allenast skall fastställa skrotningsavgiftens storlek utan också överhuvudtaget utfärda närmare föreskrifter om uppbärandet av avgiften.

Med hänvisning till det anförda föreläggs Landstinget till antagande

L a n d s k a p s l a g
om renhållning.

I enlighet med landstingets beslut stadgas:

1 kap.

Inledande bestämmelser.

1 §.

Vid hantering av avfall skall bestämmelserna i denna lag iakttagas, om inte i annan lag annat föreskrivits. I fråga om renhållningen på gator och allmänna och enskilda vägar finnishärutöver särskilda bestämmelser.

2 §.

Med a v f a l l avses i denna lag föremål eller ämne som är värdelöst eller av mindre värde och som inte längre används, dock inte växtdelar som kvarblivit vid skörd av gröda eller avverkning av skog. Oberoende av värdet betraktas alltid såsom avfall föremål eller ämne som samlats i för avfall avsedd behållare eller på för avfall reserverad plats.

Med p r o b l e m a v f a l l avses avfall, som enligt av landskapsstyrelsen närmare utfärdade föreskrifter är att anse som särskilt miljöfarligt eller som på grund av sin giftighet eller annan särskild orsak är svårt att omhändertaga.

Med r e n h å l l n i n g avses uppsamling, förvaring, transport och slutligt omhändertagande av avfall.

3 §.

Med f a s t i g h e t s i n n e h a v a r e förstås i denna lag fastighetens ägare eller person som besitter fastigheten med nyttjanderätt.

Med t ä t o r t förstås område med fastställd stads- eller byggnadsplan och område där byggnadsförbud är i kraft för uppgörande av stads- eller byggnadsplan.

Med r e n h å l l n i n g s m y n d i g h e t avses det organ som på kommuns vägnar handhar de uppgifter som enligt denna lag ankommer på kommunen.

4 §.

Renhållningen skall utföras så, att olägenhet från hälso- eller miljövårdssynpunkt inte uppkommer. Om möjligt skall verksamheten skötas så att avfallet kan återanvändas eller nyttjas på annat lämpligt sätt.

Utrymmen, behållare och andra anordningar för renhållningen skall vara så beskaffade och skall skötas på sådant sätt att olägenhet inte uppstår.

5 §.

Vad i denna lag stadgas om avfall gäller i tillämpliga delar material, som uppkommit i samband med byggnads-, rivnings- eller därmed jämförbar verksamhet och som inte är avsett att tagas till vara, ävensom snö som genom plogning eller på annat sätt hopsamlats för transport.

Vad om problemavfall stadgas, gäller i tillämpliga delar även motorfordon som är värdelöst eller av ringa värde om det med beaktande av fordonets skick, den tid det stått på samma plats eller andra därmed jämförbara omständigheter bör anses vara övergivet (skrotfordon).

2 kap.

Förvaltningsuppgifter.

6 §.

Den högsta ledningen och övervakningen av renhållningsverksamheten ankommer på landskapsstyrelsen.

Envar kommun skall inom sitt område ansvara för verkställigheten av renhållningsuppgifterna.

Renhållningsmyndigheten utövar den närmaste tillsynen över fullgörandet av de uppgifter som enligt denna lag ankommer på enskilda.

7 §.

För handhavandet av de uppgifter som enligt denna lag ankommer på kommun kan tillsättas en särskild nämnd. Har ingen nämnd tillsatts, eller har sagda uppgifter inte anförtrotts någon annan nämnd, omhänderhas uppgifterna av kommunstyrelsen.

De uppgifter som enligt denna lag ankommer på kommun får handhas samfällt av två eller flera kommuner. De i kommunallagen för landskapet Åland (5/80) för samarbete mellan kommuner föreskrivna reglerna skall härvid följas. Landskapsstyrelsens tillstånd som avses i 77 § 2 mom. nämnda lag behöver dock inte inhämtas da två eller flera kommuner avtalat om nämnd för handhavandet av de uppgifter som enligt denna lag ankommer på kommunerna.

Vad i denna lag stadgas om kommun och kommunala organ gäller vid samfällt handhavande av de i lagen förutsatta kommunala uppgifterna i tillämpliga delar de organ som på de i samarbetet

deltagande kommunernas vägnar handhar uppgifterna i fråga.

8 §.

Kommunerna skall i samråd med landskapsstyrelsen utarbeta en gemensam plan för utvecklande och organiserande av renhållningsverksamheten i landskapet. Denna plan skall fastställas av landskapsstyrelsen, som också kan bevilja kommun lättnader i åtaganden enligt planen.

Om samverkan mellan landskapet och kommunerna såvitt gäller omhändertagande, lagring, bearbetning eller andra åtgärder med avseende på problemavfall och skrotfordon skall överenskommelse träffas i särskilt avtal.

Är samarbete mellan kommuner nödvändigt för ett ändamålsenligt handhavande av uppgifter i anslutning till renhållningen och är det påkallat av ett viktigt allmänt intresse, kan landskapsstyrelsen, om inte samförstånd eljest har uppnåtts, ålägga kommunerna att samarbeta samt fastställa villkor för samarbetet.

3 kap.

Hantering av avfall.

U p p s a m l i n g o c h f ö r v a r i n g

9 §.

Med beaktande av de föreskrifter, som utfärdats i stöd av 29 § skall envar fastighetsinnehavare uppsamla avfall som härrör från hushåll på fastigheten eller uppkommer vid utövandet av näring eller därmed jämförbar verksamhet på fastigheten.

Uppsamlat avfall skall i väntan på bortforsling eller annan behandling förvaras i behållare, i utrymme eller på plats som är lämpad för avfallsförvaring.

T r a n s p o r t

10 §.

Varje kommun är skyldig se till att avfall som härrör från hushåll (hushållsavfall) på fastigheter inom tätort forslas till behandlingsanläggning. Annat avfall skall kommunen åtaga sig att forsla bort om fastighetsinnehavare begär det och åtagandet inte är oskäligt med hänsyn till omständigheterna.

Om bortforsling av hushållsavfall genom kommuns försorg inte kan anses ändamålsenligt på grund av besvärliga kommunikationer, ringa antal berörda fastigheter eller obetydlig

avfallsmängd får kommunstyrelsen besluta att kommunen inte skall ombesörja transporten av sådant avfall.

11 §.

Fastighetsinnehavare inom tätort är berättigad att själv ombesörja borttransporten av hushållsavfall endast om kommunen enligt 10 § 2 mom. undantagit fastigheten från den av renhållningsmyndigheten erbjudna bortforslingen.

12 §.

För att främja en ändamålsenlig transport av avfall från fastigheter utom tätort bör kommun med beaktande av behov och framförda önskemål från fastighetsinnehavare ävensom med iakttagande av vad som föreskrivits i den i 8 § nämnda planen anordna nödigt antal avfallsuppsamlingslinjer.

13 §.

Problemavfall skall på åtgärd av fastighetsinnehavare och med iakttagande av härför utfärdade närmare föreskrifter transporteras till anvisad uppsamlingsplats, såvida inte särskilt avtal om sådana transporter träffats mellan fastighetsinnehavaren och renhållningsmyndigheten.

Skrotfordon skall på ägarens försorg och ansvar transporteras till härför avsedd uppsamlingsplats. Kan ägaren av skrotfordon inte uppdragas eller har ägaren trots anmaning inte fullgjort sin skyldighet ansvarar kommunen för fordonets omhändertagande.

Snö, som hopsamlats för transport skall på väghållarens försorg omhändertagas i enlighet med renhållningsmyndighetens anvisningar. Byggnadsavfall och rivningsmaterial skall på åtgärd av materialets ägare transporteras till av renhållningsmyndigheten anvisad plats.

Med tillstånd av renhållningsmyndigheten och på villkor som härvid kan föreskrivas, får avfall, som avses i denna paragraf, omhändertagas på annat lämpligt sätt.

14 §.

Är inte kommun skyldig att ombesörja bortforslingen av avfall eller är fråga om sådan utom tätort belägen fastighet som inte har anslutits till av kommunen anordnad transportlinje, skall fastighetsinnehavaren se till att avfallet på lämpligt sätt forslas till avfallsbehandlingsanläggning eller till annan av renhållningsmyndigheten godkänd avlämningsplats, såframt inte renhållningsmyndigheten utfärdat generella föreskrifter om fastighetsinnehavares rätt att själv omhändertaga och oskadliggöra avfall.

S l u t t l i g t o m h ä n d e r t a g a n d e

15 §.

Kommun skall ombesörja att avfall kan mottagas, lagras och oskadliggöras eller på annat ändamålsenligt sätt behandlas eller återanvändas. För sådan verksamhet skall kommun ombesörja att erforderligt antal för ändamålet anpassade anläggningar finns att tillgå.

Dock skall problemavfall och skrotfordon mottagas, lagras och oskadliggöras eller på annat ändamålsenligt sätt behandlas vid anläggning för vars upprätthållande landskapet och kommunerna gemensamt ansvarar.

4 kap.

Finansiering.

R e n h å l l n i n g s a v g i f t e r

16 §.

Kommun får föreskriva att avgift (renhållningsavgift) skall erläggas för sådan bortforsling och sådant slutligt omhändertagande av avfall som sker genom kommunens försorg enligt denna lag. Avgiften skall enligt kommunens bestämmande erläggas till kommunen eller till den som utför renhållningen.

Renhållningsavgiften som består av avgift för transport och för slutligt omhändertagande, kan sammanslås till en enda avgift.

Allmänna grunder för bestämmande av renhållningsavgiften är avfallets art, beskaffenhet, mängd och antalet avhämtningar.

För omhändertagandet av problemavfall skall erläggas särskilda avgifter som landskapsstyrelsen fastställer.

B e t a l n i n g s s k y l d i g a
17 §.

(Likasom 18 § i landskapsstyrelsens framställning).

F a s t s t ä l l e l s e o c h u p p b ö r d a v a v g i f t e r n a

18 §.

Det ankommer på kommuns fullmäktige att antaga taxa som i detalj utvisar grunderna för de avgifter som uppbärs för renhållning.

19 §.

För betalningen av renhållningsavgift kan till betalningsskyldig sändas skriftlig uppgift om grunderna för avgiften och avgiftens belopp. Den betalningsskyldige är berättigad att senast på sjunde dagen från dagen då meddelandet mottogs, framställa anmärkning mot detsamma hos renhållningsmyndigheten. Anmärkning skall behandlas utan dröjsmål. Om anledning härtill befinns föreligga, skall nytt meddelande om renhållningsavgiftens erläggande tillställas den betalningsskyldige.

20 §.

Utfärdas i anledning av anmärkning nytt betalningsföreläggande, skall avgiften erläggas inom den tid som däri anges. Betalas inte avgiften inom fastställd tid, skall på det obetalda beloppet erläggas årlig ränta om tolv procent, räknat från förfallodagen.

Avlyfts eller nedsätts renhållningsavgift till följd av överklagande, skall kommunen återbetala den del av avgiften som överstiger det belopp som rätteligen borde ha erlagts jämte årlig ränta om tolv procent för tiden mellan avgiftsbeloppets förfallodag och återbetalningsdagen.

21 §.

Uppbärs betalning av renhållningsavgift utan att betalningsföreläggande därförinnan tillställts den betalningsskyldige, skall hos den som av renhållningsmyndigheten erhållit rätt att uppbära avgift, finnas tillgänglig redogörelse över grunderna för hur renhållningsavgiftens storlek beräknas, så att envar genast kan inhämta kännedom om den avgift som skall erläggas.

A v v i k e l s e f r å n t a x a
22 §.

Om den renhållningsavgift som skall utgå enligt taxa är uppenbart för hög eller för låg med hänsyn till den särskilda beskaffenheten av från viss fastighet härrörande avfall eller till avfallets mängd eller av annat särskilt skäl, skall för fastigheten fastställas särskild avgift. Härvid skall förutom de allmänna grunderna för avgiftsbeläggning beaktas de avvikande förhållandena samt den nytta fastighetsinnehavaren har av renhållningen.

Avgift som avses i 1 mom. fastställs av renhållningsmyndigheten på grundvalen av ett motiverat förslag, vari avgiftsgrunderna upptagits och vilket bevisligen tillställts den betalningsskyldige. Denne är berättigad att inom 14 dagar från delfåendet framställa anmärkning i anledning av förslaget. Avgiften får inte fastställas förrän sagda frist gått till ända. I fråga om betalningsföreläggande som utfärdas i anledning av här avsedd avgiftsfastställelse skall bestämmelserna i 19 § rörande anmärkning inte tillämpas.

5 kap.

Bestämmelser beträffande skrotfordon.

I n l e d a n d e b e s t ä m m e l s e r
23 §.

På den, som i register över motorfordon antecknats såsom innehavare av visst fordon, skall i fråga om skrotfordon tillämpas samma bestämmelser som gäller för ägare av sådant fordon. Är fordon avregistrerat anses såsom skrotfordonets innehavare den som senast varit antecknad såsom fordonets innehavare. Såsom ägare anses också den, som ägt eller på nämnt sätt innehaft skrotfordonet men övergivit det.

Om ägare eller innehavare till skrotfordon inte kan utrönas, skall fordonet betraktas som övergivet.

F l y t t n i n g a v s k r o t f o r d o n
24 §.

Ägare till skrotfordon är skyldig att forsla sådant fordon till av renhållningsmyndigheten anvisad plats.

Fullgör inte känd ägare till skrotfordon sin skyldighet skall renhållningsmyndigheten på ägarens bekostnad ombesörja flyttningen.

Övergivet skrotfordon med okänd ägare forslas bort på renhållningsmyndighetens försorg.

Ä g a n d e r ä t t e n t i l l f ö r f l y t t a t
f o r d o n

25 §.

Äganderätten till skrotfordon som förts till uppsamlingsplats övergår på kommunen så snart fordonet omhändertagits.

S k r o t n i n g s a v g i f t

26 §.

För varje registrering av motorfordon skall sökanden erlægga en avgift i enlighet med vad som har föreskrivits i stöd av landskapslagen om motorfordon (25/58).

Av uppburna sådana avgifter (skrotningsavgifter) bildas en till landskapets enskilda årsstat ansluten fond (skrotbilsfonden). Ur fonden erläggs utgifter i anslutning till omhändertagandet av skrotfordon. Det ankommer på landskapsstyrelsen att fastställa närmare regler för utbetalning av bidrag ur fonden samt att pröva ansökan om bidrag.

B i d r a g o c h p r e m i e f ö r s k r o t n i n g
a v m o t o r f o r d o n

27 §.

För omhändertagande av skrotfordon skall ingen avgift uppbäras.

Landskapsstyrelsen kan föreskriva att till den ägare som själv ombesörjer att skrotfordon forslas till anvisad uppsamlingsplats skall ur skrotbilsfonden erläggas skrotningspremie.

Föremål i skrotfordon
28 §.

Föremål eller utrustning, som finns i omhändertaget skrotfordon och erfordras för fordonets normala drift, anses höra till fordonet. Har emellertid föremål, som påträffats i sådant fordon ej varit avsett att stadigvarande brukas i fordonet, skall föremålet behandlas som hittegoods.

6 kap.

Särskilda bestämmelser.

Föreskrifter om renhållningen
29 §.

Renhållningsmyndighet kan utfärda närmare föreskrifter rörande avfallskärl, -säckar och -utrymmen, dessas placering, tömning, rengöring och underhåll samt rörande sortering och återanvändning av avfall ävensom rörande andra frågor i anslutning till uppsamling, förvaring, bortforsling och slutligt omhändertagande av avfall. Föreskrifterna skall bringas till allmän kännedom i den ordning som gäller för tillkännagivande av kommunala meddelanden i kommun samt särskilt meddelas landskapsstyrelsen.

Uppsnyggning av nedskräpat område
30 §.

Den som förorsakat eller eljest är ansvarig för nedskräpning med avfall är skyldig att snygga upp området samt att vidtaga erforderliga förebyggande åtgärder för framtiden.

Kan det inte utrönas vem som förorsakat eller eljest är ansvarig för nedskräpningen och ankommer inte renhållningen jämlikt 9 § på fastighetsinnehavaren, skall renhållningsmyndigheten vidtaga åtgärder som avses i 1 mom.

Tvångsåtgärder
31 §.

Försummar någon att utföra åtgärd som det på grund av bestämmelserna i denna lag eller på grund av föreskrifter som utfärdats med stöd av lagen åligger honom att utföra, kan åtgärden utföras genom renhållningsmyndighetens försorg på den försumliges bekostnad.

Är åtgärd som avses i 1 mom. sådan att den kan utföras endast av den som är skyldig att utföra densamma eller prövas

tillräcklig anledning till utförande av åtgärden genom renhållningsmyndighetens försorg inte föreligga, kan landskapsstyrelsen på framställning av myndigheten vid vite ålägga den försumlige att fullgöra sin skyldighet.

32 §.

Renhållningsavgifter och kostnader för åtgärder som avses i 31 § 1 mom. får indrivnas utan dom eller utslag i den ordning som är föreskriven för indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg.

Skyldighet att lämna uppgifter

33 §.

Fastighetsinnehavare är skyldig att på begäran lämna renhållningsmyndigheten uppgifter om kvantiteten och sammansättningen av avfall som uppkommer på fastigheten, om egenskaper hos avfallet som kan vara av betydelse med hänsyn till behandlingen och om övriga omständigheter som kan ha betydelse vid hanteringen av avfallet.

Föreligger det skäl att antaga att avfall av visst slag kan ha skadebringande eller i annat avseende mer menliga egenskaper än avfall i allmänhet, skall fastighetsinnehavaren självmant och ofördröjligen meddela renhållningsmyndigheten härom.

Rätt att begära och skyldighet att mottaga upplysningar som avses i 1 och 2 mom. har på renhållningsmyndighetens vägnar den som handhar bortforsling av avfall, om ombesörjandet av bortforslingen ankommer på kommunen, samt den som förestår allmän avfallsbehandlingsanläggning.

Rätt att utföra inspektioner

34 §.

Renhållningsmyndighet eller person som av denna myndighet förordnats att utföra inspektioner, skall beredas tillträde till alla sådana platser där avfall uppsamlas, transporteras, lagras eller behandlas.

Vad i 1 mom. är stadgat gäller dock inte bostadslägenhet såframt inte lägenhetsinnehavaren givit sitt samtycke till inspektionen.

Polismyndighet är skyldig att lämna det biträde som behövs för att de åtgärder som avses i 1 mom. skall kunna genomföras.

T y s t n a d s p l i k t

35 §.

Den som vid utförandet av i denna lag förutsatta åtgärder erhållit uppgifter om annans ekonomiska eller personliga förhållanden skall hemlighålla dessa uppgifter om inte vederbörande samtyckt till uppgifternas offentlighöörande.

Vad i 1 mom. är föreskrivet utgör inte hinder för meddelande av upplysningar till åklagar- eller polismyndighet för utredning av brott eller till annan myndighet som behöver upplysningarna vid utövandet av offentligt uppdrag.

B e s v ä r

36 §.

Renhållningsmyndighets beslut enligt denna lag kan överklagas hos länsrätten genom besvär. Besvärstiden är 30 dagar, räknat från dagen för delfåendet av beslutet. I fråga om beslut som avses i 19 § och 22 § 2 mom. räknas besvärstiden från utgången av den för framställande av anmärkning föreskrivna fristen. Har anmärkning framställts, räknas besvärstiden från dagen för delfåendet av det i anledning av anmärkningen fattade beslutet.

Oberoende av ändringssökande skall renhållningsavgift erläggas inom angiven betalningstid.

Om sökande av ändring gäller i övrigt vad i lagen om ändringssökande i förvaltningsärenden (FFS 154/50) och i lagen om tillämpningen i landskapet Åland av lagen om ändringssökande i förvaltningsärenden (FFS 182/79) är stadgat.

S t r ä f f b e s t ä m m e l s e r

37 §.

Den som underlåter att fullgöra förpliktelse som åvilar honom på grund av bestämmelserna i denna lag eller på grund av föreskrifter som utfärdats med stöd av lagen eller som på annat sätt bryter mot lagen eller med stöd därav utfärdade föreskrifter skall för r e n h å l l n i n g s f ö r s e e l s e dömas till böter.

Den som lämnat skrotfordon så att renhållningsmyndigheten med stöd av 24 § 2 mom. nödgats ombesörja flyttningen, skall för l ä m n a n d e a v f o r d o n i o m g i v n i n g e n dömas till böter eller fängelse i högst tre månader.

Den som eljest så skräpat ned eller osnyggat i miljön eller fört avfall till annan än för avfall i varje särskilt fall avsedd plats eller eljest försummat av denna lag härflytande skyldighet att anordna avfallshantering, att härav har vållats fara för människors hälsa, avsevärt men för processerna i naturen, anmärkningsvärd minskning av trivselen, påtaglig förfulning av landskapsbilden eller betydande skada på annans egendom, skall för r e n h å l l n i n g s b r o t t dömas till fängelse i högst två år eller till böter.

38 §.

Närmare bestämmelser om verkställigheten och tillämpningen av denna lag utfärdas genom landskapsförordning.

7 kap.

Ikraftträdelsebestämmelser.

39 §.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1981.

Förberedande åtgärder för verkställigheten av lagen kan vidtagas därförinnan.

40 §.

I 8 § 1 mom. förutsatt gemensam plan för utvecklande och organiserande av renhållningsverksamheten i landskapet skall utarbetas så, att planen kan fastställas att träda i kraft den 1 januari 1982.

41 §.

Övriga åtgärder, som kommun enligt denna lag är skyldig att vidtaga, skall vara förverkligade senast den 1 januari 1984.

42 §.

Om transportmateriel som används vid avfallstransport, vilken sker med stöd av trafiktillstånd, blir obehövlig därför att transporten anordnas utan medverkan av materielens ägare, skall vederbörande kommun till gängse pris inlösa materielen, om dess ägare det yrkar.

L a n d s k a p s l a g
angående ändring av landskapslagen om hälsovården.

I enlighet med landstingets beslut
upphäves 60, 63 och 64 §§ landskapslagen den 25 juli 1967 om
hälsovården (36/67) samt
fogas till lagens 61 § ett nytt 2 mom. som följer:

61 §.

- - - - -
Om renhållning ~~stadgas i~~ landskapslagen om renhållning (/80).

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1981.

L a n d s k a p s l a g
angående ändring av 11 § landskapslagen om allmänna vägar i
landskapet Åland.

I enlighet med landstingets beslut
ändras 11 § 2 mom. 1 punkten landskapslagen den 17 juli 1957
om allmänna vägar (23/57), sådant lagrummet lyder i landskapslagen
den 25 mars 1965 (16/65), och
fogas till 11 § ett nytt 5 mom. som följer:

11 §.

- - - - -
Till underhåll av väg räknas:

1) påförande av väghållningsämnen, vägbanans jämnande, vägdammets bindande, vägens renhållning, inbegripet även uppsamling och bortforsling av avfall från vägen, åtgärder för vägens dränering, reparation och ombyggnad av trumma samt hållande av bro, brygga och färja i brukbart skick;

- - - - -
Bestämmelserna i 2 mom. 1 punkten rörande renhållning skall, om inte annat följer av bestämmelserna i 4 mom., tillämpas även i fråga om biområde och sidoområde till väg.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1981.

L a n d s k a p s l a g
angående ändring av 7 och 16 §§ landskapslagen om kommunalvägar.

I enlighet med landstingets beslut ändras 7 § 3 mom. och 16 § 2 mom. 1 punkten landskapslagen den 16 april 1964 om kommunalvägar (16/64) som följer:

7 §.

- - - - -
Såsom underhåll av väg anses åtgärder som är erforderliga för bibehållande av vägen i ändamålsenligt skick, däri inberäknat öppethållande av väg vintertid, renhållning samt uppsamling och bortforsling av avfall från vägen.

16 §.

- - - - -
Till underhåll av väg räknas:

1) påförande av väghållningsämnen, vägbanans jämnande, vägdammets bindande, vägens renhållning, inbegripet även uppsamling och bortforsling av avfall från vägen, åtgärder för vägens dränering, reparation och ombyggnad av trumma samt hållande av bro, brygga och färja i brukbart skick;

- - - - -
Denna lag träder i kraft den 1 januari 1981.

L a n d s k a p s l a g
angående ändring av landskapslagen om motorfordon i landskapet Åland.

I enlighet med landstingets beslut fogas till landskapslagen den 4 december 1958 om motorfordon i landskapet Åland (25/58) en ny 86 § i stället för den 86 § som upphävdes genom landskapslagen den 11 juni 1973 (40/73) som följer:

86 §.

För täckande av de kostnader som förorsakas samhället till följd av omhändertagande och skrotning av motorfordon som inte längre används, uppbärs avgift vid registrering av motorfordon (skrotningsavgift). Avgiftens storlek fastställs av landskapsstyrelsen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1981.

Mariehamn den 23 april 1980.

På lagutskottets vägnar:

Sune Carlsson
ordförande

Jan-Erik Lindfors
t.f.sekreterare.

Närvarande i utskottet: ordföranden Sune Carlsson, viceordförande Erik Berg samt ledamöterna J.-E. Lindfors, Alarik Häggblom och Bert Häggblom.